

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգնածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

Բարի լուր

ՀՈՒՆԻՍ 2024, N5 (158)

ՀԱՅԱՍՏԱՆԻ ԱՎԵՏԱՐԱՆԻ ՀԱՎԱՏՔԻ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հունիս 2024, N5 (158)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

<u>Հիանալի է Աստծուն հավատալը</u>	<u>1</u>
<u>Սոլորության արմատները</u>	<u>4</u>
<u>Վկայություն (Էմին եղբայր)</u>	<u>9</u>
<u>Արցունքի հովիտով անցնելով</u>	<u>13</u>

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավերարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հաացի՝ info@barilur.org

Հիանալի է Աստծուն հավատալը

Նա արժանի է փառքերի, մենք՝ նախատիկների:

Ես ինչքան խորանում եմ Աստծուն ճանաչելու մեջ, այնքան զգում եմ, որ շատ-շատ պակաս եմ ճանաչում Իրեն, իմ ոչնչությունը ավելի խորն եմ հասկանում, և Նրա կարիքը ավելի է ներսս բորբոքում: Ես խորը համոզված եմ՝ ովքեր ներքուստ ձգտում են Տիրոջը փնտրելու, նրան գտնելու, ավելի են խորանում Աստվածնաչառության մեջ: Նա ավելի հիանալի է դառնում, և մենք հասկանում ենք, որ մեր պատկերացումները շատ հեռու են եղել ճշմարտությունից:

Մի պահ մտնենք Ենովքի տուն՝ նրա հետ խոսելու: Նա երկրի վրա ապրել է 365 տարի: Առաջին 65 տարիները եղել են Աստծուն փնտրելու և գտնելու տարիներ: Ենովքը երբևէ հրաշքներ չի արել, ոչ մի բժշկություն, նշան, մարգարեություն: Ինչ-որ փոքր բաներ եղել են, բայց այնպես, ինչպես Մովսեսի հետ, մարգարեների հետ է կատարվել, Ենովքի հետ չի կատարվել: Պատկերացրեք՝ նա 300 տարի, 30 տարի չէ, 40 տարի չէ, 50 տարի չէ... 300 տարի խորացել է Աստվածնա-

նաչառության մեջ: Այնքան էր խորացել, այնքան մտերմացել Աստծո հետ, գրված է՝ 300 տարի Աստծո հետ քայլում էր. ի՞նչ գերագույն մտերմություն է եղել: Ու Աստված չթողեց, որ նա ֆիզիկական մահ տեսնի: Սա հրաշք է, սա անբացատրելի փառք է. պատկերացնո՞ւ՞մ եք՝ 300 տարի քայլում էր Աստծո հետ ու Աստծո հետ գնաց Երկինք, չմնաց երկրի վրա: Փառք Տիրոջը. երանի սա բացվի մեզ, երանի մենք սա հասկանանք: Ես խորապես համոզված եմ՝ երկրագնդի վրա քիչ մարդկանց է սա հետաքրքրում. շատերին հետաքրքրում է արտաքինը, դեկորացիան, երեվացողը, բայց Աստծով հիանալու հարցը՝ բոլորովին: Մրա մասին շատ քիչ մարդիկ են մտածում. կուզեմ, որ մենք այդ քիչ մարդկանցից լինենք: Մենք եկել ենք հավատքի՝ հիանալու Նրանով, և այն էլ հավիտյան հիանալու: Նա, ով սա՛ չի մտածում, նա շատ հեռու է հավատքից: Եթե իմ ուշքն ու միտքը հիանալն է Հիսուսով, ինձ ի՞նչ հետաքրքիր է՝ ես կքարոզեմ թե ոչ, դռան ետևը կնստեմ, գլխի վրա կախված կլինեմ, բանտի խցում կլինեմ, Ղազարոսի նման՝

շները կլիզեն վերքերս... Ինձ չեն հետաքրքրի ո՛չ իմ նյութական պայմանները, ո՛չ հոգևոր պագոնները, որովհետև ես հիանում եմ Հիսուսով: Ես ուզում եմ՝ թե՛ ես, թե՛ բոլորս այսպես ապաշխարենք, այսպես փոխվենք, որ մեր հիացմունքը միայն Ինքը լինի հավիտյան: Ով սա չի հասկանում և չի ուզում հասկանալ, նա ճանապարհի կեսին կմնա, նա տեղ չի հասնի: Երբ Քրիստոս հայտնվեց ինձ, ես հիացա Իրենով և ուզում եմ մինչև կյանքիս վերջը հիանալ Նրանով: Սա իմ կյանքի իմաստն է, ուրիշ բան ինձ չի հետաքրքրում: Ես կուզեմ, որ դուք էլ այսպես մտածեք, այսպես ապրեք: Սա պետք է երևա իմ խոսելով, իմ ապրելով: Ես բառեր չեմ ուզում խոսել, ես խոսում եմ այն կյանքի մասին, որին նախանձում եմ, որը ես լացով աղերսում եմ գիշեր-ցերեկ, անգամ քնած ժամանակ, որ իմ հիացմունքը Իրենով հավերժանա և հավերժ անփոփոխ մնա: Նա շատ մեծ է, այս ողջ տիեզերքը ամփոփված է Նրա մեջ: Հավիտենությունը չի հերիքի, որ դու Նրան ճաշակես ու վայելես: Սա հասկանալու համար լուրջ ապաշխարել է պետք: Եթե չես հոգնել քո փիլիսոփայությունից, քո ինտելեկտից, քո աշխարհայացքից, քո ըմբռնումնե-

րից, քո երկրավոր տեսանկյուններից, բոլոր, ինչ որ երկրավոր կա քո մեջ, դրանցից չես հոգնել եւ զզվել, այս բաները քեզ անհասկանալի կլինեն: 70 աշակերտները ինչու՞ թողեցին ու գնացին. որովհետև Հիսուս նրանց ասաց՝ Ես եմ Երկնքից իջած Հացը. ով Ինձ ուտի, հավիտյան կապրի: Հենց այս բանը լսեցին, ասացին՝ խիստ են Քո Խոսքերը, Վարդապետ, ու հեռացան: Դու կարող է՝ ֆիզիկապես ներկա ես, բայց հոգով վաղուց թողել գրնացել ես, ինչպես այս 70-ը: Դու այն մարդը չես, որ ամեն ինչ թողել ես, ինչպես առաքյալները, ու Հիսուսի ետևից ես գնում: Նրանք հիացան Հիսուսով ու ամեն ինչ թողեցին, գնացին Հիսուսի ետևից: Երանի մենք էլ ունենանք այս հիացմունքը: Իսկ հիանալու առաջին պայմանը հավատքն է:

Հավատալ, որ Աստված Կյանք է. «Եւ բոլոր յուդա այն երդումին վրայ ուրախացաւ. քանզի իրենց բոլոր սրտով երդում ըրին, ու իրենց բոլոր կամքովը երդում ըրին, ու իրենց բոլոր կամքովը խնդրելով՝ գտան զանիկա. ու տէրը ամէն կողմանէ հանգստացուց զանոնք» (Բ Մնաց 15:15): «Վասն զի ամէն բաները անկէ ու անով և անոր համար են. իրեն

փառք յաիտեանս: Ամէն» (Հռովմ. 11:36): Պետք է հավատանք, որ Ինքն է ամենը ամեն բանի մեջ: Եթե դու չես հավատում, որ Կյանքը, հավիտենական ուրախությունը, երջանկությունը ու ամենասքանչելի բաները Հիսուսն է ու Իրենից վեհ ու փառավոր բան չկա, Ինքն է ամենագեղեցիկը, Ինքն է ամենահիանալին, դու հավատքից շատ հեռու ես: Եթե դու այսպես չես հավատում, դու չես հիանա Նրանով: Այո՛, շատ կարևոր է անկեղծ, պարզ, երեխայի պես հավատքը: «Բայց առանց հաւատքի անհնար է Աստուծոյ հաճոյ ըլլալ. վասն զի ան որ Աստուծոյ կը մօտենայ, պէտք է որ հաւատայ թէ Աստուած կայ, և թէ վարձահատոյց կ'ըլլայ անոնց որ զինք կը փրկեն» (Եբր. 11:6): Առաջին ամենակարևոր բանը հավատալն է, սրտանց հավատալը: Տեսնք, Հովսեփը և Սամփսոնը. երկուսն էլ ունեին Աստծո Խոսքը և գիտեին Նրա Կամքը. բայց Սամփսոնը հիանալին համարեց Դալիլային, Իսկ Հովսեփը՝ Աստծուն: Եթե խորը ուշադրություն դարձնենք, ցանկացած մարդ մեղք գործելուց առաջ իր հոգու մեջ մերժում է Քրիստոսի սքանչելիությունը: Ու ուզում եք նայեք, մեղանչելուց առաջ նրա հոգու

աշխարհում ուրիշ հաճություն է առաջացել, թեկուզ չնչին չափով: Հովսեփին ինչ տանջանք ուզում է տալին, նրա մեջ Աստծո հաճությունը չէր կարող պակասել. Հովսեփը հավատում էր ամբողջ հոգով, սրտով, էությանբ. նրա հոգու հաճությունը, նրա հոգու բաղձանքը, նրա հոգու ամբողջ հիացմունքը Աստված էր:

Մարդն ուզում է մոտենալ նրան, ումով հիացել է: Փնտրում է նրան, որ գտնի ու մոտենա: Պողոս առաքյալը հրաշալի է գրում՝ ամեն բան աղբ համարեցի, որպեսզի Քրիստոսը շահեմ, Նրա մեջ գտնվեմ, «...ճանչնամ զԱնիկա, Անոր հարության գործությունը, անոր չարչարանքներին կըրցորդ լինեմ, Անոր մահվան կերպարանքը հագնեմ, որ լինի թե հավիտյան Նրա հետ լինեմ»:

Միբելի՛ եղբայրներ, քույրեր, թող Աստծո Հոգին սովորեցնի մեզ հավատալ այնպես, ինչպես Գիորքը կըսե ու կսովորեցնե: Մինչև այսօր դու շատ անգամներ հավատացել ես քո զգացմունքներին, քո աչքերի տեսածներին: Մի՛ դատեք աչքի երևցածի պես: Մարմնավոր հաճույքներն ու հմայքները գալիս են մեղքի բնությունից, դրանց մի՛ հավատա: Հավատա՛ Հիսուսին՝ Երկնքից Եկածին, հավատա, որ Նա է

Սքանչելին: Եթե Նա է քո սքանչելին, ամեն բանում Նրա հետ խորհուրդ կանես, ամեն բան հր խորհրդով կանես, քանի որ դու գիտես՝ Նրա խորհուրդից դուրս մահ է, այն էլ հավիտենական մահ՝ պիղծ, սատանայական գարշանքով լցված: Իսկ Տիրոջ խորհուրդը՝ Հավիտենական Կյանք, հավիտենական ուրախություն, քաղցրություն, հավատա՛ դու դրան:

Մարդը ունով հիանում է, նրա համար է ապրում և ամեն ինչ նրա համար է դնում. սա շատ կարևոր խնդիր է: Այսօր մարդը կարող է հիանալ իր հոգևոր ծառայություններով, իր ինտելեկտով, գրագիտությամբ, հեղինակությամբ... Պողոսը լավ էր հասկացել, որ ամեն բան աղբ է Քրիստոսը շահելու համար: Մենք էլ արցունք թափենք, աղոթք անենք, հաս-

նենք այս բանին, որ Քրիստոսը շահենք, հավերժական երանության փափագը ունենանք, լուրջ խորանանք Քրիստոս Անձի մեջ, հր Խոսքի մեջ խորանանք: Բոլոր լուրջ աստվածապաշտ մարդկանց աղոթքը մի նախադասություն է՝ «Ո՛վ ունիմ ես երկինքի մեջ. Երկրի վրայ ալ քեզմէ ուրիշը չեմ ուզեր» (Սաղմ. 73:25):

Հաճախ եմ ես ասել ու էլի ասում եմ՝ աղոթք նշանակում է երկու հավիտենական սիրահարների հանդիպում: Մինչև քո աղոթքը չհասնի այս մակարդակին, դու լուրջ հոգևոր չես կարող լինել: Հիսուսը քեզ հավիտենական Միքով է սիրում, եթե դու էլ ես Հիսուսին հավիտենական սիրով սիրում, այդ դեպքում ձեր հանդիպումը կլինի աղոթք:

Պավել Գրիգորյան

Մոլորության արմատները

Ո՞րն է մոլորությունը. այն, որ մարդը չի

հասկանում, որ ինքը Աստծո կարիքը ունի:

Միտելիներս, աշխարհում բոլոր ժողովուրդները նույն երազանքը ունեն: Եվ եթե զրուցենք ցանկացած մեկի հետ, կտեսնենք մի ահավոր ճշմարտություն՝ մար-

դը Աստծո կարիքը չունի: Մարդը կարևորում է՝ առողջություն, նյութական բարիքներ, ֆինանս, մարդկային հարաբերություններ, ընտանիքի հոգսեր... Կա մի սար-

սասիելի մոլորություն. մարդուն թվում է՝ եթե կյանքի բոլոր խընդիրները վերանան, ինքն այլևս ոչ մի բանի կարիք չի ունենա: Իսկ հոգևոր աշխարհը: Ինչ կա մեր ներսում, մեր հոգևոր աշխարհը տեսնում ենք մենք արդյոք. գրված է՝ քննեցեք Ձեր անձը: Հոգեվոր խորհուրդները առանց Սուրբ Հոգու Հայտնության մարդը չի հասկանա: Պողոս առաքյալը ասում էր՝ աղոթք արեք մեզ համար, որ կարողանանք Քրիստոսի Խորհուրդը ձեզ համար բացել: Ո՞րն է Քրիստոսի Խորհուրդը: Այդ ինչ Խորհուրդ է, որ մարդուն փակ է: Մարդու հիմնական մոլորությունը հենց դրանից է: Մարդկանց հետ զրուցելիս լսում ենք ամեն բանի մասին՝ ընտանիք, աշխատանք, բնակարան, ֆինանս, ամուսնության հարցեր... Բայց այս ցուցակի մեջ Քրիստոսին չեք հանդիպի, Քրիստոսը չկա նրանց խորհուրդների ցուցակում: Իսկ եթե մարդու բոլոր կարիքները բավարարված են՝ բոլորը առողջ են, բոլորը ապահովված են, ամենուր խաղաղություն է, չկա պատերազմ, չկա սով, անգամ ծերանալ չկա... Բա հետո: Այստեղ է, որ Աստվածային Վկայությունը և մարդու վկայությունը խստորեն տարբերվում են: Սատանան կարողացել է մոլորեցնել մարդուն:

Սողոմ-Գոմորում մարդիկ ինչ վիճակի մեջ էին՝ արտի հալարտություն, հացի կշտություն, անհոգ հանգստություն: Ո՛չ սով, ո՛չ հիվանդություն, ո՛չ հոգս: Էլ ինչ է պետք. ապրիր քեզ համար հավիտյան: Ա՛յ սա հավատք է, որը կա բոլոր մարդկանց մեջ: Մարդուն թվում է, թե այդ պրոբլեմները եթե չկան, հավիտյան երջանիկ կլինի: Բայց Հիսուսը սամարացի կնոջն ասաց. «...Ամէն ով որ այդ ջուրէն խմէ, նորէն պիտի ծարաւի, բայց ով որ խմէ այն ջուրէն զոր ես անոր պիտի տամ, յաւիտեան պիտի չծարաւի» (Հովհ. 4:13.): Ու հետո 14 խոսքում բացատրում է, թե ինչու չպիտի ծարավի (ծարավը մարդու համար ամենասարսափելի տանջանքն է). «Հապա այն ջուրը զոր ես անոր պիտի տամ, պիտի ըլլայ անոր ներսիդին ջուրի աղբիւր մը՝ որ յաւիտենական կեանքի համար կը բղխէ»: Անապատում մարդը ինչքան էլ ջրի պաշար վերցրած լինի, միևնույն է, գալու է մի օր, որ այն սպառվելու է: Եթե այդտեղ ներսից բխող աղբյուր չկա, միևնույն է, գալու է պահը, վերջանալու է ջուրը, ու մենք տանջվելու ենք ծարավի՝ հոգու դատարկության զգացումից: Մարդու հոգևոր կույր լինելու փաստը օգտագործում են շատ մոլորեցնող ուղ-

դություններ: Բայց Սուրբ Գրքում գրված է. *«Անիծեալ ըլլայ ան՝ որ կոյրը իր ճամբայէն կը խտորեցնէ. և բոլոր ժողովուրդը Ամէն պիտի ըսէ»* (Բ. Օրինաց 27:18): Ինչո՞վ է արտահայտվում հոգևոր կուրությունը: Մարդը չի հասկանում, որ եթե Աստվածային Կյանքը իր մեջ չկա, ինքը նորից կը հայտնվի հոգու դատարկության և դժոխքի մեջ, եթե անգամ իր բոլոր պրոբլեմները լուծված լինեն: Մարդը չի հասկանում, որ իր կարիքը Աստծո Որդու՝ Քրիստոսի հետ հաղորդակցությունն է: Նույնիսկ Աստծո զորության հետ եղած հաղորդակցությունը չի կարող հոգու դատարկությունը լրցնել: Եվ Հիսուս Քրիստոսի գալը Հայտնություն էր, այսինքն՝ Աստված ոչ միայն Ամենակարող է, Զորություն է, Արարիչ է, այլև Կյանք է, Աստվածային Կյանք: *«Վասն զի ինչպէս Հայրը իր անձին մէջ կեանք ունի, այնպէս ալ Որդւոյն տուաւ որ իր անձին մէջ կեանք ունենայ»* (Հովհ. 5:26): Տեր Հիսուսի խաչվելուց հետո Սուրբ Հոգով այդ Կյանքը դրվում է Իրեն հավատացողի ներսիդին: Մարդը եթե Աստծուն ընկալում է միայն որպէս Արարիչ, որպէս Զորություն, նա դեռ չի ճանաչում Աստծուն: Բազում օրինակներ կան. մարդիկ ունեն Աստվածային Զո-

րությունը, բայց Կյանքին հաղորդ չեն: Քրիստոսի աշակերտները ունեին զօրություն ու իշխանություն, բայց դեռ Կյանքի հետ հաղորդ չէին: (Ղուկ. 9:1): Նրանք եկան ու ասացին՝ Քո անունով դներն էլ են մեզ հնազանդվում: Այսինքն՝ Զորությունը, Իշխանությունը կար: Բայց երբ գնացին մի գյուղ, և իրենց չընդունեցին, տեսե՞ք՝ ի՞նչ անցավ նրանց մըտքով. *«Տէր, կ'ուզէս որ ըսենք, ու երկինքէն կրակ իջնէ և սատկեցնէ զանոնք, ինչպէս Եղիա ալ ըրաւ»*: Հիսուսը՝ *«Եւ դարձաւ յանդիմանեց զանոնք՝ ըսելով, Չէք գիտեր թէ ի՞նչ հոգիի տէր էք դուք»* (Ղուկ. 9:54-55): Հակոբոսն ու Հովհաննեսը Հիսուսի աշակերտներն էին և հաղորդ էին Աստծո Զորությանը, բայց առաջարկում են ամբողջ մի գյուղի ժողովրդին սատկեցնել: Ինչո՞ւ. Որովհետև, իրենց կյանքը դեռ իրենց ես-ն էր, ու ոչ թե Քրիստոս: Նրանք դեռ Քրիստոսի Բնությանը հաղորդ չէին: Մեկ այլ դեպքում՝ *«Խորհուրդ մըն ալ մտաւ անոնց մէջ՝ թէ արդեօք իրենց մէջ ո՞վ է մեծ»* (Ղուկ. 9:46): Դրա համար էլ Հիսուսը նրանց ասաց. դուք ինչպէ՞ս կարող եք ինձ հավատալ, երբ իրարից փառք եք փնտրում (Հովհ. 5:44): Այսինքն՝ մարդկանց մեջ փառավորվելն էր

Նրանց կյանքը: Ուրեմն, զորն է Աստծո Վկայությունը, և զորն է մարդոց վկայությունը: Աստծո Վկայությունը այն է, որ եթե Աստծո Բնությունը քո մեջ չլինի, ինչ պայմաններում էլ որ դու գտնվես, այդ ամենից կձանձրանաս և կապրես դժոխային կյանքով՝ ցավեր, տառապանքներ ու տանջանքներ: Ցավոք, շատ մոլորված կրոնական ուղղություններ ժխտում են Աստծո Կյանքի փոխանցումը մեզ՝ Սուրբ Հոգու միջոցով: Նրանց պնդմամբ՝ հավիտենական կյանքը մարդկային կյանքն է՝ առանց պրոբլեմների, այսինքն՝ միայն մի քանի խանգարող բաները վերացնենք, մարդ-մարդ հարաբերությունները կարգին լինեն, էլ բան պետք չէ: Բայց Աստված ինչ է ասում. «Եթե մարդոց վկայութիւնը կ'ընդունինք, Աստուծոյ վկայութիւնը անելի մեծ է. վասն զի ասիկա է Աստուծոյ վկայութիւնը, որ իր Որդւոյն համար վկայեց: Ան որ Աստուծոյ Որդւոյն կը հաւատայ՝ վկայութիւնը իր մէջ ունի. ան որ Աստուծոյ չհաւատար՝ ստախօս կ'ընէ՝ զանիկա, վասն զի չհաւատար այն վկայութեանը՝ զոր Աստուած իր Որդւոյն համար վկայեց: Եւ վկայութիւնը այս է, որ Աստուած մեզի յաւիտենական կեանք տուաւ, ու այս կեանքը անոր Որդւոյն մէջ է»

(Ա Հովհ. 5:9-11): Ուրեմն, զորն է այդ Կյանքը. Այն, Որը Հիսուս Քրիստոսի մեջ է: 12-ում՝ «Ան որ Որդին ընդունած է՝ կեանք ունի, և ան որ Աստուծոյ Որդին ընդունած չէ՝ կեանք չունի»: Եվ ամենախիստ Խոսքը՝ Ով այս գրածին չի հավատում, նա Աստծուն ստախոս է համարում:

Եբր. 11-ում գրված է՝ Մովսեսը հավատքով գավազանը մեկնեց, Կարմիր ծովը ճեղքվեց, և հրեաներն անցան, բայց փարավոնի կառքերը մնացին ջրի տակ: Հավատքով ծովը ճեղքվեց, հավատքով Դանիել առյուծների կերակուր չդարձավ, հավատքով շատ բաներ եղան, բայց այս ամենը վկայում է Աստծո Զորության, Աստծո Ամենակարողության, Արարչագործության մասին: Եվ եթե այսքանով ճանաչենք Աստծուն, քիչ է փրկության համար: Դրա համար չպետք է բավարարվենք Եբր. 11-ով: Պետք է գնանք առաջ. «Յիսուսի նայինք, մեր հաւատքին առաջնորդին ու կատարողին...» (Եբր. 12:2): Այսինքն՝ մի բավարարվեք միայն Տիրոջ Զորությունը ճանաչելով: Աստված իրական Կյանք է. թողէք ամեն բան, նայեք Հիսուսին: Այդ ինչ Բնություն էր, որ ծնկի իջավ, Հուդայի ոտքերը լվաց: Կարճ էր պատկերացնել՝ մի շատ ունևոր

անձնավորության ասում ենք՝ այս աղքատի ոտքերը պիտի լվաւ: Ինչ կկատարվի. ատոմային ռումբ կայայթի նրա հոգու աշխարհում: Հրաման կտա գնդակահարելու մեզ, որ համարձակվել ենք նրան այդ բանն ասելու: Հպարտությունն է նրա կյանքը: Իսկ Սուրբ Գիրքն ասում է՝ Նրա մեջ բնակվում է Աստվածության ամբողջ լեցունությունը: Եվ նա ծնկի իջած՝ լվանում է Հուդայի ոտքերը: Նա մեզ ասում է՝ «...*Ինծմէ տրվեցէք՝ որ հեզ եմ ու սրտով խոնարհ...*» (Մատթ. 11:29): Նա հպարտության կարիքը չունի: Մենք պետք է ձգտենք հասնելու այդ վիճակին, և հպարտության կարիքը չենք ունենա: Հպարտության կարիքը ունի նա, ով հեռու է Աստծո Կյանքից: Նա վիրավորված է շրջապատից, ընկճված, անգամ ինքնասպանության կարող է գնալ: Այդ մարդուն հոգեբանները հանդիպում ու «կյանք են տալիս» (դու ամենաամենան ես), և հպարտությունը աճում է, այդ մարդը նորից «խելքի է գալիս», սկսում է ժպտալ և սկսում է «վայելել» իր հասկացած կյանքը: Բայց Ավետարանը Խոսում է Երկնքից իջած Կյանքի մասին: Դրա համար Հովհաննեսն ասում է. «Եւ կեանքը յայտնուե-

ցաւ, ու տեսանք և կը վկայենք ու ձեզի կը պատմենք այն յաւիտենական կեանքը, որ Հօրը քով էր ու մեզի յայտնուեցաւ» (Ա Հովհ. 1:2): Ինչ է մարդու ուզածը. առողջություն, խաղաղություն, ապահովություն: Սա է մարդու վկայությունը, ու նա չի հասկանում, որ Աստծո կարիքը ունի: Բայց սա նաև այն է, ինչ խոստանում է նեղը, երբ գա երկրի վրա:

Ուստի մենք պետք է մտնենք Ներքին սենյակ, աղոթենք ու ասենք Տիրոջը. ես հիմա եմ հասկանում, որ Ավետարանը Քո Կյանքն է, որը Նվեր է ամեն ծարավածին: Այո՛, Կյանքը նվեր է Աստծուց: Իսկ մարդը խնդրում է՝ ինձ այսքան զորություն տուր՝ այսինչ մեղքին հաղթեմ, նախանձին, անսուրբ մտքերին, սուտ խոսելուն հաղթեմ, «դժեմ-փչեմ», մարդկային արդարությունս տեսքի բերեմ... Եվ այս ամեն բաների մեջ էլի պարտվում, էլի ջախջախվում է: Բայց այսօր բացվել է Ավետարանի Խորհուրդը, ուզում եմ մտնել Ներքին սենյակ, վայելել Տիրոջ ներկայությունը ու մոռանալ՝ մարդիկ ինձ ինչքան են ծափահարել և ինչքան են վիրավորել ու հայհոյել: Ուզում եմ՝ մարդ-մարդ հարաբերությունը իմ հոգում ոչ մի գործ չունենա: Եվ

գրուցեմ միայն Աստծո հետ. Տե՛ր, մինչև հիմա ես Քեզ խոստումներ եմ տվել, թե այլևս այս մեղքը, այն մեղքը չեմ անի: Հիմա եկել է պահը, որ ոչ թե ես խոստումներ տամ, այլ Քո տված Խոստումներին հավատամ: Քո պատվերը այն է, որ ես իմ սրտի դուռը բացեմ Քո Որդու առաջ, Քո Խոստումը այն է, որ ամեն ծարավածի Քո Կյանքը

Նվեր կտաս: Եվ ես իմ մեջ կկրեմ Քո Որդուն: Պողոսի նման կասեմ՝ ապրում եմ ոչ թե ես, այլ Քրիստոս ապրում է իմ մեջ: Դրա համար մարդկային հարաբերությունների բոլոր ձայները պիտի լռեն մեր հոգու մեջ: Դուռը ներսից պիտի փակենք և մեր սիրտը պիտի բացենք Երկնքի առաջ:

Հրայր Ամիրբեկյան

Վկայություն

«Ահա ես դռան առաջին կանգնած եմ եւ թափում եմ. եթե մէկը լսէ իմ ձայնը եւ դուռը բանայ, կ'մտնեմ նորա մօտ եւ ընթրիք կ'անեմ նորա հետ, եւ նա ինձ հետ» (Հայտնություն 3:20):

Մանուկ հասակում ոչ հաճախ, բայց մասնակցել եմ մանկական հավաքույթների՝ Աբովյան քաղաքում: Մի քանի անգամ մասնակցել եմ ընդհանուր հավաքույթների, սակայն լուրջ չեմ վերաբերվել հոգևոր կյանքին: 2005 թվականի աշնանը բանակից տուն վերադարձա: Ընկերոջս հետ որոշել էինք, որ ծառայությունից հետո պետք է գնանք Ռուսաստան՝ աշխատելու: Իմ փոքր եղբայրը այդ ժամանակ ծառա-

յության մեջ էր, և ես իմ ներսում որոշել էի, որ պետք է երկու բնակարան գնել՝ ինձ և եղբորս համար: Սակայն ծնողներս դեմ էին Ռուսաստան մեկնելուս մղտքին: Մայրս հոգևոր էր և հիմա էլ: Նա մեր տուն հրավիրեց հոգևոր եղբայրներից մեկին: Եղբորը պատմեց իմ մտադրության մասին: Խնդրեց աղոթել այդ հոգսի համար: Միասին աղոթեցինք: Աղոթքից հետո եղբայրն ասաց, որ Աստված դեմ է իմ՝ Ռուսաստան գնալուն, ասաց վատ բան է պատահելու ինձ հետ, եթե գնամ: Բայց թե ինչ՝ Աստված չէր հայտնել: Ես չլսեցի Տիրոջը, որ հայտնել էր ինձ իր կամքը եղբոր միջոցով: Ես այդ եղբորն ասացի.

-Կամ դու՛ ինձ լավ չհասկացար, կամ՝ Աստված: Գնում եմ՝ գումար աշխատեմ, գամ, ղնց կարող է Աստված չկամենա, որ ևս մեկ բնակարան գնեմ: 2006 թվին, անտեսելով ծնողներիս արցունքները, ես և իմ ընկեր Անդրանիկը գնացինք Ռուսաստան: Սկզբում ամեն ինչ լավ էր, գործերը առաջ էին գնում, իսկ հետո ամեն բան փոխվեց, և գործերը գլխիվայր շուտ եկան: Հայրս հորդորում էր ետ վերադառնալ Հայաստան, սակայն ես նորից չլսեցի: Այնպես ստացվեց՝ ես և ընկերս ընկանք վատ շրջապատ: Մի օր էլ մեզ կալանավորեցին: Ինը տարի ու կես ազատազրկեցին խիստ ռեժիմով: Ընկերս կարդալ շատ էր սիրում, և իր խնդրանքով ինչ-որ գրքեր էին բերում: Մի օր էլ Նա դրանց միջից ընտրեց ամենահաստ գիրքը՝ Աստվածաշունչը, և դրեց գլխի տակ: Հետո որոշեց կարդալ: Կարդում էր ու չէր հագնում: Նաև ջերմեռանդ աղոթում էր: Ընկերս բանտում մկրտվեց Սուրբ Հոգով: Մենք գտնվում էինք տարբեր խցերում: Մի անգամ երբ հանդիպեցինք, նա ինձ ասաց, որ Աստված ինձ կանչում է, և պետք է դարձի գամ: Նա Գիրքը տվեց ինձ, որ ես էլ կարդամ: Կարդում էի Գիրքը, աղոթք էի

անում, բայց մեջս ինչ-որ լույս վառվում ու մարում էր: Ես չէի զգում սրտիս մեջ այդ ազատության լուրը: Հետո հիշեցի եղբոր՝ մեր տանը ասած խոսքերը, սակայն արդեն ուշ էր: Ուշ էր այն առումով, որ արդեն ունեի դատվածություն: Բանտում սիրտս ավելի քարացավ. այնտեղ պետք է քարից սիրտ ունենալ, որ կարողանաս գոյատևել: Ես սկսեցի ապրել «գողական» կյանքով: Դեմ էի սպաներին, գաղութի աշխատողներին, իսկ դա Աստծուն հաճելի չէր: Բանտում մշտապես զգում էի Աստծո կանչը, բայց սրտումս կրակ չկար: Անցան տարիներ: 2014 թվականին ազատ արձակվեցինք: Սկսեցի ապրել աշխարհային կյանքով: Մի րոպե էի Աստծուն, սիրում էի Իր Խոսքը, սիրում էի Աստծո ժողովրդին, բայց ես չէի կարողանում ապրել հոգևոր կյանքով: Ես, ցավոք, չէի կարողանում ընդառաջ գնալ Տիրոջ կանչին: Ունեի առողջական խընդիրներ: 2022-ի նոյեմբերն էր: Կնոջս հետ գնացել էինք պոլիկլինիկա՝ հերթական ստուգումների: Ինձ պետք է ներերակային անեին թևից և գլխից: Բժիշկն ինձ ասաց, որ փակեմ աչքերս: Աչքերս փակեցի: Ինձ թվաց՝ չորս մարդ ինձ գրկեցին և նետեցին

դժոխք: Մեկ ակնթարթում հայտնվեցի այնտեղ՝ մեծ անդունդում: Կիրճեն ճիշտ նկարագրել՝ ինչ որ տեսա: Հոգով տեսնում էի, թե ինչ էր կատարվում: Նույն ձևով պատկած էի, երկրագունդը գտնվում էր իմ ձախ կողմում և կարծես վիրակապված լիներ:

Դրանից մի բան հասկացա՝ որ ես ոչ մի օգնություն չպետք է սպասեմ Երկիր մոլորակից: Հասկացա նաև, որ այնտեղ մարդու միտքը աշխատում է 100%-ով: Այսինքն՝ ինչ-որ բանի մասին երբ մտածում էի, վայրկենական պատասխանը ստանում էի: Ուղղակի ամեն ինչ սարսափելի էր: Այդպիսի վախ ես չէի ապրել նույնիսկ բանտում: Մտածում էի՝ ինչու՞ հայտնվեցի այստեղ, միանգամից պատասխանը եկավ. *«Որովհետեւ դու գիտեիր, որ պետք է ապրեիր Աստծո Խոսքով, թողնեիր քո վատ ճանապարհը և գնայիր Աստծու ետևից, որպեսզի չհայտնվեիր այստեղ»*: Այդ պատասխանները ստանալուց հետո ավելի էր մեծանում սարսափը իմ մեջ, կարծես սիրտս պայթում էր: Ես ուզում էի շարժվել, բայց չէի կարողանում. իմ մարմինը ինձ չէր ենթարկվում: Հանկարծ իմ կողքին հայտնվեց մեծ ու սարսափելի մի ուժ: Այդ ուժը ո՛չ գազանի էր

նման, ո՛չ որևէ բանի: Ուղղակի ինչ-որ շարժվող մեծ սև ուժ էր: Ես այդ ուժից մահ էի զգում: Գնալով այդ ուժը մեծանում էր, շարժվում էր, և ես հասկացա, որ դա սատանան է: Երկիր մոլորակը արդեն շատ հեռու էր գտնվում ինձանից: Երբ ես նայում էի վերև, հասկանում էի, որ գտնվում եմ երկնքից շատ հեռու: Այդ սև ուժը սկսեց հայերեն խոսել ինձ հետ: Նա ասում էր՝ տեսա՞ր՝ հավատք չկա երկրի վրա, ոչ էլ Հիսուս կա, սուտ է այդ ամենը: Ինքը այնպես էր դա ասում, այնքան վստահ, որ քիչ էր մնում հավատալի: Բայց Տեր Հիսուսը ասել էր, որ կա դժոխք, և եթե Տեր Հիսուսը սուտ է, ուրեմն դժոխքն էլ է սուտ, եթե Տեր Հիսուսը սուտ է, ուրեմն սատանան էլ է սուտ: Ես լսեցի նրան 3-4 վայրկյան, նորից հայացքս հեռացրեցի նրանից, նայեցի վերև և ասացի. *«Տեր Հիսուս, անկախ նրանից, թե հիմա ես որտեղ եմ գտնվում, անկախ նրանից, թե ինչի համար եմ ես այստեղ գրտնրվում, հավատում եմ, որ Դու երկու հազար տարի առաջ ապրել ես երկրի վրա, մարդացել ես, ինձ համար խաչվել ես, մահացել ես, Հարության ես առել, իմ մեղքերն ես վերցրել Քեզ վրա, տանջվել, տառապել ես ու հիմա Կենդանի*

Աստված ես: Ես հավատում եմ Քեզ, Տեր Հիսուս: Թող լինի այն, ինչ պիտի լինի»: Այդ ընթացքում ես նայում էի անծայրածիր երկրներին: Այնտեղ ասեղի չափով մի փոքրիկ լույս երևաց: Այդ լույսը մեծ արագությամբ մեծացավ և մոտեցավ ինձ, և արդեն հնարավոր չէր նայել այդ լույսին: Աչքերս փակեցի և արթնացա: Տեսա՝ պառկած եմ մահճակալիս, կողքիս կանգնած է բժիշկը: Ես ուրախությունից ուզում էի գոռալ, որ Աստված ինձ ետ բերեց, բայց չէի կարողանում ցույց տալ ուրախությունս: Անցավ մի քանի րոպե: Բժշկին հարցրեցի՝ արդյոք գոռու՞մ էի, ասաց՝ ո՛չ: Ես հասկացա, որ այդ ամենը տեսել եմ հոգով: Նորից դիմեցի բժշկին՝ արդյոք նա մենա՞կ է եղել, ասաց՝ այո՛, մենակ:

Ամեն ինչ շատ իրական էր: Ներարկումն ավարտելուց հետո դուրս եկա հիվանդասենյակից. կիսս սպասասրահում էր: Ինձ որ տեսավ, չճանաչեց, հարցրեց՝ ի՞նչ է պատահել, պատասխանեցի՝ գնանք, ճանապարհին կասեմ: Քայլում էինք Սանկտ-Պետերբուրգի փողոցներից մեկով, ես սկսեցի զգալ սովորական օդը, հասկացա, որ շնչում եմ, սկսեցի

գնահատել ինձ հետ կատարվածը: Շրջապատում մարդիկ կային մի ազգից, որին ես չէի սիրում. այդ ազգին սկսեցի սիրել, քանի որ Տիրոջ ստեղծագործությունն են:

Մինչ այդ ես ամեն ինչ համարում էի սովորական բան, իսկ այդ դեպքից հետո ամեն բան սկսեցի գնահատել և ուրիշ կերպ նայել դրանց: Այդ դեպքը կատարվել էր նոյեմբերի 11-ին. այդ կիրակի կնոջս հետ գնացինք եկեղեցի: Հավաքույթի ժամանակ հրավիրեցին աղոթքի, ովքեր ցանկանում էին նվիրվել Աստծուն: Մենք գնացինք առաջ: Մեր սրտերը տվեցինք Տեր Հիսուսին: Վեց ամիս հետո ջրով մկրտվեցինք և, փառք Աստծուն, մինչ այսօր ապրում ենք Տիրոջ Խոսքով: Այս վկայությունով ես ուզում եմ ասել, որ Աստված կա, դրախտ, դժոռք կա: Պետք է լուրջ վերաբերվել Աստծուն, Իր Խոսքին: Պետք է գնահատել Տեր Հիսուս Քրիստոսի կատարած գործը, որ արել է մեզ համար: Միշտ հիշենք Տեր Հիսուս Քրիստոսի կանչը. «Եկե՛ք ինձի, բոլոր հոգնած ու բռնավորվածներ և ես ձեզ պիտի հանգչեցնեմ» (Մատթ. 11:28):

Էմին եղբայր

Արցունքի հովիտով անցնելով...

Երբ անցնում եք կյանքի փորձություններով, վերցնում եք այնտեղից այն, ինչ Աստված է ուզում: Չկա մեր կյանքում որևէ փորձություն՝ մեծ կամ փոքր, որը թույլ տրված չլինի Աստծո կողմից կամ չգտնվի Նրա հսկողության տակ: Եվ դժբախտությունը նրանում է, որ մենք բոլորս ուզում ենք, որ Աստված դրանցից մեզ ազատի: Իսկ Տերը ուզում է, որ խնդրենք. «Աստված, օգնիր՝ վերցնեմ դրանից այն, ինչ Դու ես ուզում»: Մարկ. 4:35-ում տեսնում ենք, որ աշակերտները խուճապի մեջ էին բարձրացած փոթորիկից: Բայց նրանք այդ վիճակից սովորելու բան ունեին: Սիրելիներ, հենց այնպես մի անցեք փորձություններով: Աստվածաշնչում բոլոր հերոսների կյանքը՝ կին թե տղամարդ, լցված էր փորձություններով: Փորձությունները ամրացնում են հավատքը: «Եւ ոչ միայն այսքան՝ հապա նաև նեղություններու մէջ կը պարծինք. վասն զի գիտենք թէ նեղությունը համբերութիւն կը գործէ» (Հռովմ. 5:3): Երբ ես վերջին անգամ գոհացել Տերից «նեղությունների» համար: Մի հասարակ միջոց ունի սատանան՝ «Չէ, չէ, ինչպէս

կարելի է փառաբանել Աստծուն վշտերի մեջ»:

Ինչ է հավատքը: «Արդ հաւատքը յուսացուած բաներուն հաստատութիւն ու չերևցած բաներուն ապացոյցն է» (Եբր. 11:1): Երկու միջոց կա, որոնց օգնությամբ Աստված կյանքի է կոչում մեր հավատքը՝ մեկ՝ Խոսքով, մեկ՝ նեղություններով: Երիտասարդ սևամորթ տղան՝ Չարլզ Սոփլի անունով, ծնվել էր Քաղաքացիական պատերազմի սկզբին մի ընտանիքում, որտեղ հայրը ազատ էր, բայց մայրը՝ ստրուկ: Չարլզը նույնպես ազատ էր՝ ըստ օրենքի: Մակայն չարագործ ստրկատերը բռնի ուժով ստրկության էր վերցրել յոթնամյա Չարլզին: Եվ քանի որ տղան ընդդիմացել էր, նրան կապել էին պատժի պոնիին և այնքան ծեծել, որ նկատվել էին մերկացած ու դուրս ցցված ոսկորները: Գլխի ետևամասում հարվածներից մազեր չէին աճում: Հրաշքով տղան ապրեց և մնաց ստրկության մեջ: Ծանր հատուցեց ևս մեկ անգամ թույլ տված սխալի համար. նա տեսել էր, որ երեխաներին կարդալ են սովորեցնում, և հարցրել էր.

–Ինձ կսովորեցնեն կարդալ.

ես շան կուզեի կարդալ Աստվածաշունչը:

-Դու չափից ավելին ես ուզում, դու քեզ ու՞մ տեղ ես դրել: Մոռացել ես, թե ինչ պատիժ ստացար: Մենք կարող ենք դա կրկնել, միայն թե այս անգամ քեզ կմշակեն ոչ թե թիկունքից, այլ դիմացից: Հետո կապում են նրա ձեռքերը ու ծեծում են այնքան, մինչև կերևային ծնոտի մերկ ոսկորները: Նա նորից հրաշքով կենդանի է մնում: Քաղաքացիական պատերազմի ավարտից հետո նա ազատություն է ստանում: Հասնում է Ֆիլադելֆիա: Նա այնտեղ ոչ ոք չունեք: Ապրում էր փողոցում: Մի օր մտնում է մեթոդիստների եկեղեցի և խնդրում է.

-Ես կանեմ, ինչ որ ասեք, միայն թույլ տվեք չքնել սառնամանիքին դրսում: Ես հասկանում եմ՝ տեսքս ահավոր է, ոսկորներս դուրս են ցցված, մարդու նման էլ չեմ, մարդիկ, ինձ տեսնելով, կը վախենան. այնքան այլանդակված եմ: Բայց ես պատրաստ եմ ամեն ինչի:

-Մենք քեզ տեղ կտանք ներքնահարկում, միայն դու պիտի հետևես վառարանին, կաթսային: Քեզ այստեղ պետք չէ վախենալ, այստեղ քրիստոնյաներ են, նրանք սիրում են քեզ:

-Իսկ կգտնվի՞ մեկը, որ կկամենա ինձ կարդալ սովորեցնել:

-Ես կսովորեցնեմ, - արձագանքում է մի քույր, որ եկեղեցում էր:

Նրա ձեռքերը այնքան էին վնասված, որ պատառաքաղը ստիպված էր բռնել երկու ձեռքով: Բայց Աստված նրա հետ էր: Կինը, որ նրան կարդալ էր սովորեցնում, մի օր ասաց նրան.

-Թույլ չտան երբեք՝ վշտերը քեզ իշխեն, Աստված ինչ-որ հատուկ բան ունի քեզ համար, Չարլզ:

Չարլզը շատ շնորհալի դուրս եկավ: Նա ինքնուրույն կրթություն ստացավ: Որոշ ժամանակ անց նրան առաջարկեցին հիմնել նոր եկեղեցի: Եվ Չարլզ Մոենլին դարձավ եկեղեցու հովիվը: Նրա եկեղեցին շատ արագ աճում էր: Ամեն կիրակի Ֆիլադելֆիա քաղաքում նրա հիմնած եկեղեցին էին այցելում 5-10 հազար մարդ: Գալիս էին լսելու մեկին, որին չէին կանգնեցրել անասելի տանջանքները, մարմնի խեղվածությունը, մեկին, որը լցված էր Աստծո զորությունով: Հաճախ լրատվամիջոցների հարցին, թե՛ ինչպե՞ս է հաջողվել անցնել այդ տանջանքներով, պատասխանել է.

-Ես այդ ամենը տարել եմ Քրիստոսի Խաչին ու թողել եմ այնտեղ:

Ստեփին գրել է բազում սաղմոսներ: Իսկ թե ի՞նչ է ինքը հասկանում՝ տառապանքները թողնել Խաչի մոտ ասելով, կհասկանանք երկնքում (Աստված չի խոստացել, որ մենք ամենը այստեղ՝ երկրի վրա, պիտի հասկանանք): Իր կյանքի վերջում՝ մահից մի քանի օր առաջ, գրել է իր վերջին սաղմոսը՝ «Մենք ամենը կհաղթահարենք»: Դառը մտքերն ու ծանր վշտերը ինձ չկանգնեցրին:

Մեկ ուրիշ վկայություն. երիտասարդը՝ Պոլ Կուպրը, մի հրաշալի անձնավորություն էր: Դպրոցից հետո սովորել էր Ավետարանական քոլեջում՝ ավետարանչության գործը շարունակելու: Հանկարծ նրա մոտ հայտնաբերվում է լուրջ հիվանդություն՝ արյան քաղցկեղ՝ վերջին փուլում: Ոչինչ նրան չէր օգնում: Գնում էի հաճախ նրան այցի: Նա միշտ խնդրում էր աղոթել իր համար. «որ ոչինչ բաց չթողնեմ, անեմ՝ ինչ որ Աստված ուզում է ինձանից»: Նա շատ ծանր վիճակում էր, անգամ դժվար էր շնչում, աչքից, շրթունքից անդադար արյուն էր հոսում, բայց նա ուզում էր էլի

ինչ-որ բան անել: Հիվանդանոցի ներքնի հարկում 150 երեխաներ կային՝ քաղցկեղից տառապող, որոնք սպասում էին իրենց մահվանը, և ավելի շատ ծնողներ, որ տառապում էին իրենց երեխաների հետ: Մի օր առաջարկեցի՝ գիշերը մնալ Պոլի մոտ: Նա արդեն շատ-շատ վատ էր:

-Ինչ լավ է, եղբայր Բիլլ, դու ինձ կօգնես, որ անկողնուցս վեր կենամ:

Նա իր միսիան չէր ավարտել: Նա խնդրեց անվասայլակ: Բայց նրան տեղաշարժել անհնար էր. քանի որ սարքեր ու խողովակներ էին նրան ամրացված:

-Այս հարկում ես վկայել եմ բոլորին, բայց մեր ներքևում կան երեխաներ, որոնք մեռնում են: Ես չեմ ուզում բաց թողնել նրանց վկայելու հնարավորությունը: Ես քեզ լավ գիտեմ: Դու կօգնես չե՞ ինձ՝ անելու այն, ինչ Աստված է ուզում:

-Իսկ եթե դու չդիմանաս ու մահանամ...

-Եղբայր Գիպս, ես այսպես, թե այնպես, մեռնում եմ, բայց ես չեմ ուզում բաց թողնել որևէ բան, որ Աստված ուզում է անել իմ կյանքում: Խնդրում եմ, բերեք անվասայլակ: Ինձ պետք եկավ երևի ժամուկես, որ տեղավորեի

Պոլին անվասայլակի վրա: Նա գլուխն անգամ չէր կարողանում պահել ստիպված էի այն մի կերպ կապել սայլակին: Մենք իջանք: Ծնողներ՝ կոտրված սրտերով, մեռնող երեխաներ...

-Ես էլ եմ մեռնում,- ասաց Պոլը,-բայց ես լավ լուր ունեմ ձեզ համար. դուք կարող եք հենց այսօր ձեռք բերել Հավիտենական Կյանք:

Եվ այդպես՝ մի հիվանդասենյակից մյուսը: Դեմքից հոսում էր արյունը, բայց շարունակ ասում էր՝ ես չեմ ուզում ոչինչ բաց թողնել: Կանչեցին գլխավոր բժշկին: Երբ վերջինս եկավ ու տեղեկացավ.

-Ես եկա՝ ձեզ արգելելու, բայց պիտի օգնեմ, միայն Պոլի վիրակապերը փոխեմ ու արյունահոսությունը դադարեցնեմ: -Ապա դառնալով Պոլին՝ ասաց,- որդիս, սա քո լավագույն ժամն է:

Երբ լուսադեմին մենք վերադարձանք հիվանդասենյակ, Պոլը հազիվ շնչաց.

-Եղբայր Գիպս, ես շարժվել չեմ կարող, բայց երբևէ ինձ չեմ զգացել այնքան ուժեղ, որքան հիմա: Երբ փորձեցի նրան տեղաշարժել, նա հառաչեց...Տիրոջ Ջորությունը դրսևորվում է ոչ թե տաղանդի կամ մարդկային ուժի

մեջ. Այն կատարյալ է մեր տկարությունների մեջ:

Պոլ Կուպրի հողարկավորմանը ես զարմացել էի. եկել էին 70 բժիշկներ ու բուժքույրեր, որոնք նրա վկայությունով դարձել էին Աստծուն, մի քանի հարյուր ծնողներ, նաև բաժնի վարիչը:

Միքելիններս, մենք ունենք առանձնաշնորհում՝ լինելու Աստծո զավակներ: Բայց դա նշանակում է փառավորել Նրան վշտերի մեջ: «Եւ որ չըլլայ թէ ես հպարտանամ խիստ շատ յայտնութիւններուն համար, ինծի մարմինի խայթոց մը տրուեցաւ... Ասոր համար երեք անգամ աղաչեցի Տէրոջը, որ մէկդի ընէ ինծմէ: Ու ըսաւ ինծի, Իմ շնորհքս հերիք է քեզի, վասն զի իմ զօրութիւնս տկարութեան մէջ կը կատարուի. ուստի մեծ յօժարութեամբ աւելի իմ տկարութիւններուս վրայ պիտի պարծենամ, որպէս զի Քրիստոսի զօրութիւնը իմ վրաս հանգչի: Անոր համար հաւներ եմ ես տկարութիւններու, նախատինքներու, տառապանքներու, հալածանքներու և նեղութիւններու՝ Քրիստոսի համար. վասն զի երբ կը տկարանամ, այն ատեն զօրաւոր եմ» (Բ Կորնթ. 12:7-10):

Դեյվիդ Գիպս

ՄԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. «Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փակեց, որ ով Նրան հավատա՛ս, չկորչի այլ Հավիտե-նական Կյանք ունենա՛ս»: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մայիսասյան Օնիկ
Ջեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոյիճյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Ղազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Ղազարյան Ահարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Անտոնյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արովյան	094 91-43-24	Քեշիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Գավրյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Մկրտչյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	077 84-45-05	Ալվազյան Վազգեն
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատափան)	077 28-75-91	Մամվելյան Պերժ
Արցախ	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Մասուն
Եղեգնաձոր	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արզուման
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Մկրտչյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարդյան Միեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուկաս Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Մասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Մասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սպիտակ	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նաղարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	093 75-09-65	Նազարյան Ավետիք
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրիասյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barilur.org
info@barilur.org